

at en eller anden maaske har ventet noget andet. Det var dog et meget beskedent Udtryk for, hvad maaske ikke saa faa Vælgere ude i Landet havde ventet. Den højtærede Minister sagde endvidere — og det glæder mig ogsaa ganske overordentlig meget at høre —, at Valutaspørgsmaalet maatte ogsaa tages med ved denne Sags Ordning. Det vil nu vise sig, om han der kan komme om ved den betydelige Kraft, om jeg saa maa sige, som Landbrugsministeren repræsenterer. Med Hensyn til alt, hvad der staar i Forbindelse med Hvederationering, har den højtærede Indenrigsminister givet mig det Svar, han formaaede i Øjeblikket, og lover mig yderligere Svar senere. Det takker jeg ham for. Dog maa jeg have Lov til at sige, at der var i hans Besvarelse en Ting, som undrede mig. Han sagde, at han havde undersøgt, hvad det vilde koste at indføre Hvede og derigen- nem opretholde den tidligere Tilstand, og talte siden om dette store Udlæg for Staten paa 20 Mill. Kr. Jeg maa tilstaa, at jeg havde ikke et Øjeblik tænkt mig, at det nuværende Ministerium kunde tænke paa at lade Staten indføre Hvede og paa den Maade opretholde Brødforsyningen. Jeg har kun tænkt mig, at der kunde være Tale om, at det private Initiativ skulde besørge dette og ordne Sagen paa tilfredsstillende Maade. Nu hører jeg, at den højtærede Minister endog har været inde paa Overvejelser i den nævnte Henseende. Jeg forstaar vel, at han har forkastet denne Plan. Med Hensyn til dette Spørgsmaals Fortid sagde den højtærede Minister, at der havde været Uenighed mellem Brødkornsadministrationen og Den overordentlige Kommission om Rationeringens Gennemførelse. Derom er mig intet bekendt. Det er mig bekendt, at Den overordentlige Kommission har spurgt Brødkornsadministrationen og faaet dens Svar, og at den derefter ingen Indstilling har afgivet. Den har ikke udtalt noget som helst til mig om Ønskeligheden af Indførelse af en Rationering. Jeg ved, at den overordentlige Kommission paa et vist Tidspunkt har overvejet eller ganske flygtigt drøftet Spørgsmaalet om en Rationering af Hvedebrødet, dog ikke ud fra Synspunktet Mangel paa Hvede, men ud fra Synspunktet Mulighed for en Hvedeeksport. Men man lagde det hen under Hensyn til den Behandling, som Spørgsmaalet om Indførelse af Luksusgenstande fik her paa Rigsdagen. Den højtærede Minister beklagede, at jeg ikke straks havde dementeret nogle Udtalelser om den mulige Aarsag til, at der var frem-

kommet for lidt Hvede. Jeg skal gøre den højtærede Minister opmærksom paa, at jeg blev bekendt med, at denne Udtalelse var fremsat i et socialdemokratisk Blad, ved, at et andet socialdemokratisk Blad henvendte sig til mig, og jeg gjorde da straks det andet socialdemokratiske Blad opmærksom paa, at jeg aldeles ikke havde udtalt mig paa den Maade, og denne Del af Udtalelsen udgik derefter i det andet socialdemokratiske Blads Bemærkninger. Og dernæst har jeg benyttet den første Lejlighed, hvor der var Mulighed dertil overfor Offentligheden, nemlig her i Tinget. Jeg har ikke behovet nogen Opfordring i saa Henseende, og jeg tror, at den højtærede Statsminister vilde have gjort rigtigt, hvis han paa samme Maade straks havde taget Afstand fra den Brug af hans Udtalelser til „Dagens Nyheter“, som et konservativt Blad her i Byen gjorde.

Min store Tilfredshed med den højtærede Indenrigsministers Udtalelser strækker sig selvfølgelig ogsaa til hans Erklæring om, at Trust- og Beværterlovforslagene begge vil blive fremmet med Støtte af Regeringen ud fra Venstres Synspunkter. I begge disse Spørgsmaal falder jo Venstres og mine Synspunkter sammen.

Med Hensyn endelig til Spørgsmaalet om Arbejdsurolighederne og om Ønskeligheden af samtidig med, at man satte alt, hvad man formaaede, i Værk for at holde Indførselen og Udførselen i Gang, ogsaa at have den varige Arbejdsfred for Øje maa jeg til den højtærede Indenrigsminister sige, at jeg dermed ikke ganske særlig sigtede til en Afgørelse i Fred af den store Arbejdsforhandling, som nu finder Sted, til den *øjeblikkelige* Forhandling, men til en mere vidtrækkende Behandling af dette Spørgsmaal, gaende ud paa en Ordning af Industriens og Arbejdernes gensidige Forhold og Samfundets Stilling dertil, som i det lange Løb kunde sikre en gunstigere Udvikling end den, vi for Øjeblikket er inde i. Det er jo nemlig klart for alle, at man ikke længere i saa høj Grad som før kan regne med, at de to store Organisations Kampstilling overfor hinanden kan udløses af en Overenskomst ved Forligsinstitutionens Hjælp.

Her i Landet som i alle andre Lande melder sig Spørgsmaalet om en Samfundsafgørelse af Spørgsmaalene, hvor de er af Samfundsbetydning. Endvidere er der jo det store Spørgsmaal, som blev paabegyndt under det foregaaende Ministerium, men som dette ikke fik Held til at løse, Spørgsmaalet om en varig Bekæmpelse af den